

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžo/62/2012
Identifikačné číslo spisu:	1009201130
Dátum vydania rozhodnutia:	29.05.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1009201130.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členiek senátu JUDr. Aleny Adamcovej a JUDr. Zdenky Reisenauerovej, v právnej veci žalobkyne: O. J. Q., bytom S. XX, T., v zastúpení JUDr. Petrom Váčokom, advokátom so sídlom v Bratislave, Vázovova 9/A, proti žalovanému: Telekomunikačný úrad Slovenskej republiky, Továrenská 7, P.O.Box 40, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. 49/01/2009 z 25. mája 2009, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 2S 144/09-146 z 19. septembra 2012, jednomyseľne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 144/09-146 z 19. septembra 2012 p o t v r d z u j e .

Žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 2S 144/09-146 zo dňa 19. septembra 2012 - potom čo Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej v texte rozsudku aj „najvyšší súd“) rozsudkom zo dňa 25. apríla 2012, č. k. 6Sžo/18/2011, 6Sžo/12/2012 zrušil jeho rozhodnutie, č.k. 2S 144/09-55, 2S 155/09-55 zo dňa 20. októbra 2010 v jeho zamietajúcej časti týkajúcej sa preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného o odvolaní žalobkyne z funkcie predstavenej - žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 49/01/2009 zo dňa 25. mája 2009 v spojení s rozhodnutím č. 12/02/2009 zo dňa 27. januára 2009 o jej odvolaní z funkcie predstavenej, s poukazom na ust. § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej v texte rozsudku len „O.s.p.“) zamietol. O trovách konania rozhodol poukazom na ust. § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom právo na ich náhradu nepriznal.

Vzhľadom na to, že Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe podaných odvolaní vyššie citovaný rozsudok krajského súdu v jeho zrušujúcej časti potvrdil, pričom v tejto časti nadobudlo rozhodnutie právoplatnosť a v jeho zamietajúcej zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie, krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia sa upriamil na zákonnosť rozhodnutí vo veci odvolania žalobkyne z

funkcie predstavenej, o ktorých nebolo v konaní doposiaľ právoplatne rozhodnuté. Z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu je zrejmé, že ten vo vzťahu k spochybneniu kompetencie podpredsedu úradu konať v tejto veci za úrad v čase, keď nebola funkcia predsedu úradu obsadená, zotrval na svojom právnom názore, ktorý sformuloval v jeho skoršom rozhodnutí. Mal za to, že neobsadenie funkcie predsedu úradu je treba tak na účely zákona o elektronických komunikáciách, ako aj na účely zákona o štátnej službe, považovať za neprítomnosť predsedu úradu, počas trvania ktorej zastupuje predsedu úradu jeho podpredseda. Výslovil názor, že všade tam, kde zákon č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zák. č. 312/2001 Z. z.“ alebo „zákon o štátnej službe“) v citovaných ustanoveniach zveruje kompetencie vedúcemu služobného úradu, ktorý je štatutárnym orgánom úradu, je v situácii, keď funkcia predsedu úradu nie je obsadená, oprávnený konať v mene úradu jeho podpredseda, pretože ten je v tom čase služobne najvyšším predstaveným všetkým zamestnancom v úrade a zároveň je jediným štatutárnym orgánom úradu a v záujme zachovania kontinuity výkonu štátnej služby považoval za potrebné zotrvať na tom, že podpredseda úradu je po dobu neobsadenia funkcie predsedu oprávnený na všetky úkony a v celom rozsahu kompetencií predsedu úradu, zodpovedá za riadny chod úradu a za plnenie všetkých funkcií, ktoré mu z právneho poriadku vyplývajú. Poznamenal, že podobná situácia, kedy z rôznych dôvodov nie je najvyššia funkcia v orgáne verejnej správy obsadená, nie je v ústavnom systéme Slovenskej republiky ničím neobvyklým a pokiaľ takáto situácia nastane, koná vždy za daný štátny orgán riadne ustanovený zástupca vedúceho tohto orgánu, ktorý je k tomu zákonom povolaný. Ďalej krajský súd konštatoval, že pre účely preskúmania zákonnosti napadnutého rozhodnutia nebolo a ani nemohlo byť úlohou súdu preverovanie odbornej spôsobilosti žalobkyne zastávať funkciu predstaveného a ani posudzovať dopad údajných sťažností žalobkyne na podpredsedu úradu, pretože skrytá motivácia osoby vykonávajúcej kompetencie vedúceho úradu je bez právneho významu. Po preskúmaní veci v medziach žalobných dôvodov krajský súd uviedol, že podpredseda úradu konajúci v mene úradu po dobu trvania neobsadenia funkcie predsedu úradu bol oprávnený rozhodnúť o odvolaní žalobkyne z funkcie predstavenej, pričom tak v zmysle ust. § 31 ods. 2 vety tretej zákona č. 312/2001 Z. z. mohol urobiť aj bez uvedenia dôvodu.

Vo vzťahu k namietanej retroaktívite rozhodnutia o odvolaní, krajský súd uviedol, že v danom prípade bolo rozhodnutie o odvolaní žalobkyne z funkcie vydané dňa 27. januára 2009, kedy sa stalo platným a záväzným. Účinky rozhodnutia - skončenie vykonávania funkcie predstavenej - nastali dňom určeným v rozhodnutí (ust. § 31 ods. 3 zák. č. 312/2001 Z. z.) a deň kedy sa žalobkyňa o tomto rozhodnutí po ukončení práceneschopnosti dozvedela, nemá vplyv na jeho účinky, teda predovšetkým na oprávnenie predstaveného dávať podriadeným štátnym zamestnancom pokyny na vykonávanie štátnej služby. Z tohto pohľadu malo doručenie rozhodnutia o odvolaní z funkcie predstavenej žalobkyni len informačnú funkciu. Záverom krajský súd v súvislosti s namietnutým nezákonným postupom, a to rozdelením konania na dve samostatné rozhodnutia (1. odvolanie z funkcie predstavenej, 2. skončenie štátnozamestnaneckého pomeru), túto námietku považoval za neopodstatnenú a mal zato, že zo zákona o štátnej službe povinnosť rozhodnúť o uvedených otázkach jedným rozhodnutím nevyplýva. Poukázal na to, že zákon o štátnej službe predpokladá, že odvolaného predstaveného zaradí služobný úrad na vykonávanie štátnej služby na iné voľné miesto, prípadne sa s dotknutým štátnym zamestnancom dohodne inak. Najprv musí teda dôjsť k odvolaniu štátneho zamestnanca z funkcie predstaveného, aby bolo možné riešiť otázku jeho ďalšieho zaradenia na vykonávanie štátnej služby. Ak sa po odvolaní nepodari umiestniť odvolaného štátneho zamestnanca na voľné štátnozamestnanecké miesto a nedôjde ani k inej dohode, rozhodne sa o skončení štátnozamestnaneckého pomeru rozhodnutím. Zdôraznil, že logickým výkladom ust. § 31 ods. 4 zák. č. 312/2001 Z. z. je nutné dospieť k záveru, že pokiaľ žalovaný najprv rozhodol o odvolaní žalobkyne z funkcie predstavenej a až následne vydal rozhodnutie o skončení jej štátnozamestnaneckého pomeru, postupoval v súlade so zákonom, ktorý takýto postup predpokladá. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti krajský súd dospel k záveru, že žalovaný postupoval v medziach zákona a nakoľko námietky žalobkyne neodôvodňovali zrušenie tohto žalobou napadnutého rozhodnutia, súd žalobu zamietol.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu, podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa, ktorá namietala, že rozhodnutie krajského súdu nie je dostatočne zrozumiteľné a presvedčivo zdôvodnené, vytýkala mu nesprávnu aplikáciu príslušných zákonných ustanovení a tiež uviedla, že sa dôsledne nevysporiadal so

všetkými jej podstatnými námietkami a ani správne nevyhodnotil všetky právne relevantné dôkazy. Žalobkyňa nesúhlasila s názorom krajského súdu o tom, že rozhodnutia i postup úradu boli v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky a naďalej zotrvala na názore, že jej námietky odôvodňujú zrušenie žalobou napadnutých rozhodnutí. Podľa názoru žalobkyne je rozhodnutie o jej odvolaní z funkcie predstavenej zmätočné, v rozpore s ust. § 46 a 47 zák.č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“), nakoľko z tohto rozhodnutia je zrejmé, že za správny orgán nekonal vo veci predseda úradu zastúpený podpredsedom úradu, ale sám podpredseda úradu. Okrem uvedeného nedostatku žalobkyňa poukazovaním na citované ust. § 27 písm. e/ zákona o štátnej službe, § 28 ods. 2, § 10 ods. 6, § 126, § 31 ods. 2 a § 7 ods. 2 a 3 zákona č. 610/2003 Z. z. o elektronických komunikáciách (ďalej len „zákon o elektronických komunikáciách“) vyvodila záver, že hoci predsedu úradu v čase jeho neprítomnosti zastupuje podpredseda úradu, nezastupuje však funkčné miesto predsedu úradu, ktoré je konkrétne situované v štruktúre organizačnej výstavby úradu a ktoré môže byť obsadené v rôznom čase rôznymi osobami. Neexistujúca osoba nemôže byť prítomná (ani neprítomná), a preto nemôže byť počas „neprítomnosti“ ani zastupovaná. Funkcia podpredsedu úradu nebola v aktuálnom čase štatutárnym orgánom úradu a podľa znenia ust. § 7 ods. 2 zákona o elektronických komunikáciách ním ani byť nemohla. Žalobkyňa uviedla, že zákon o štátnej službe okrem iného upravuje zmeny štátnozamestnaneckého pomeru a nie zákon o elektronických komunikáciách ako lex specialis, ktorý vymedzuje iba odbornú pôsobnosť, v rámci ktorej podpredseda úradu zastupuje predsedu úradu počas jeho neprítomnosti a plní úlohy, ktorými ho poverí predseda úradu, v rozsahu nevyhnutnom na zabezpečenie funkčnosti úradu podľa tohto zákona, pričom skonštatovala, že štátnozamestnanecké otázky takýto charakter nemajú. S uvedenými námietkami sa krajský súd podľa názoru žalobkyne nevysporiadal a poukázal iba na svoje stanovisko zo svojho prvého rozhodnutia bez toho, aby ho akokoľvek doplnil právnou kvalifikáciou, z ktorej pri zaujatí svojho stanoviska vychádzal. V súvislosti s dôvodmi pre ktoré sa krajský súd nestotožnil s námietkami žalobkyne, týkajúcimi sa zastupovania predsedu úradu jeho podpredsedom vyslovenými v odvolaní napadnutom rozsudku krajského súdu, žalobkyňa namietala, že krajský súd neuviedol akým právnym predpisom sa pri vyslovení svojho tvrdenia riadil, a preto ho považovala za nedostatočne odôvodnený. Žalobkyňa tiež uviedla, že obsah stanoviska konštruovaný metódou analógie, dedukcie či logickej úvahy zväčša zodpovedá právnemu stavu podľa zákona o elektronických komunikáciách v znení zák. č. 56/2010 Z.z., nie však aktuálnemu právnemu stavu. Z aktuálneho znenia ust. § 7 ods. 3 zákona o elektronických komunikáciách vykonávanie pôsobnosti podpredsedu úradu aj ako štatutárneho orgánu vymedzeného v ust. § 7 ods. 2 zákona o elektronických komunikáciách priamo nevyplýva. Konštatovala, že analógia a výklad nepresných ustanovení právnych predpisov v jej neprospech sa nepripúšťa. Žalobkyňa sa taktiež nestotožnila s názorom krajského súdu prezentovaným jednak v pôvodnom rozsudku a tiež v odvolaní napadnutom rozsudku krajského súdu, a to ohľadne legitimacy poverenia predsedu úradu udeleného podpredsedovi doriešiť personálnu záležitosť so žalobkyňou, keď zastávala názor, že krajský súd sa s touto námietkou nedostatočne vysporiadal, keď ju neskúmal, hoci toto poverenie považuje žalobkyňa za rozhodujúci doklad a s pravdepodobnosťou blízkej istote podvrh vyfabrikovaný dodatočne. Vo vzťahu k záveru krajského súdu ohľadne aplikácie ust. § 31 ods. 2 zákona o štátnej službe, ktoré považoval za súladné so zákonom, sa žalobkyňa nestotožnila, nakoľko z obsahu rozhodnutia právne kvalifikovane nevyplýva preukázanie tej skutočnosti, že podpredseda úradu bol v aktuálnom čase štatutárnym orgánom úradu.

Žalobkyňa ďalej poukázala, vo vzťahu ku konštatácii krajského súdu o právnej bezvýznamnosti prípadnej skrytej motivácie osoby, na znenie ust. § 3 zákona o sťažnostiach v spojení s ust. § 13 zákonníka práce. Podľa jej názoru - aj napriek vyjadreniu žalovaného na pojednávaní, že na výkon funkcie predstaveného nie je právny nárok, výkon funkcie prináša tak výhody ako aj nevýhody, medzi ktoré patrí aj to, že predstavený môže byť z funkcie kedykoľvek odvolaný aj bez uvedenia dôvodu - náhle odvolanie žalobkyne z funkcie predstavenej (ktorú vykonávala 9 rokov bez jedinej akejkolvek výhrady, .) bez uvedenia dôvodu nasledujúce pri prvej príležitosti po poukazaní na nezákonný postup svojich predstavených, je preukázateľnou ujmom i postihom v zmysle vyššie zmienených ustanovení zákona o sťažnostiach a zákonníka práce, a preto mala za to, že krajský súd vec nesprávne právne posúdil. Záverom odvolania žalobkyňa vo vzťahu k ňou namietanej retroaktívite, ktorú krajský súd vyhodnotil ako nedôvodnú, uviedla, že proti rozhodnutiu vydanému dňa 27. januára 2009, ktorým bola odvolaná z

funkcie ku dňu 31. januára 2009, bolo možné podať odvolanie, t.j. dňom odvolania žalobkyne z funkcie predstavenej toto rozhodnutie nebolo právoplatné. Rozhodnutie bolo žalobkyni doručené dňa 11. marca 2009, žalovaný však konal tak, ako keby bolo uvedené rozhodnutie právoplatné a vykonateľné. Žalobkyňa zastala názor, že vo vzťahu k nej rozhodnutie platilo retroaktívne a krajský súd vec nesprávne právne posúdil. Taktiež v prípade rozdelenia konania na dve samostatné rozhodnutia (o odvolaní z funkcie a o skončení štátnozamestnaneckého pomeru) žalobkyňa namietala nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom a naďalej zotrvala na názore, že žalovaný mal odvolanie z funkcie i zo štátnozamestnaneckého pomeru riešiť jedným rozhodnutím. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil podľa ust. § 250ja ods. 3 O.s.p. tak, že rozhodnutia žalovaného zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie. V prípade úspechu žiadala súd zviazať žalovaného na náhradu trov konania, pozostávajúcich zo súdneho poplatku vo výške 132 € a z trov právneho zastúpenia vo výške 1.085,49 €.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k obsahu odvolania žalobkyne sa stotožnil s právnym posúdením veci krajským súdom a uviedol, že nakoľko sa už k jednotlivým bodom odvolania vyjadroval, zotrváva na svojich vyjadreniach a navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok s poukazom na ust. § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil. Len v stručnosti konštatoval, že krajský súd otázku príslušnosti podpredsedu žalovaného na rozhodovanie vo veci správne právne posúdil, jeho zdôvodnenie považuje za postačujúce s ohľadom na zásady logického výkladu práva a za správne použitie tzv. smernice logického výkladu podľa ktorej „nerozlišujeme ak právna norma nerozlišuje“. Mal za to, že názor žalobkyne ohľadne zastupovania predsedu úradu podpredsedom je v rozpore s výkladovými pravidlami teórie práva. Uviedol, že odvolanie z funkcie nemožno chápať ako postih podľa ust. § 13 ods. 3 Zákonníka práce. Na funkciu predstaveného v štátnej službe nie je právny nárok, a preto odvolaním z funkcie nie je porušené žiadne právo žalobkyne. Tak isto nie je viazaná na zásluhy alebo ako odmena za príkladné plnenie si pracovných povinností. Odvolanie z funkcie predstavenej k určitému dátumu má za následok nemožnosť vykonávať svoje kompetencie podľa ust. § 9 ods. 1 zákona o štátnej službe takto odvolaného predstaveného voči dovtedy podriadeným zamestnancom, a preto konanie žalovaného považoval za súladné s právnymi predpismi. Taktiež uviedol, že zákon o štátnej službe neustanovuje povinnosť vydať jedno rozhodnutie, v ktorom odvolá štátneho zamestnanca z funkcie predstaveného a zároveň s ním skončí štátnozamestnanecký pomer, ale ustanovuje povinnosť postupovať v súlade s ust. § 40 ods. 2 písm. b/ zákona o štátnej službe.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok prvostupňového súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. s použitím § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou O.s.p. a § 211 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nemožno priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Predmetom preskúmavacieho konania v danej veci je rozhodnutie žalovaného a postup jeho vydaniu predchádzajúci, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie o odvolaní žalobkyne z funkcie predstavenej.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu administratívneho spisu žalovaného správneho orgánu zistil nasledovné:

- Žalobkyni bolo listom zo dňa 22. januára 2009, č. 7/02/2009 oznámené, že bude odvolaná z funkcie predstaveného - vedúcej oddelenia pre pevnú a družicovú službu v odbore správy frekvenčného spektra, zároveň jej bolo oznámené, že nakoľko úrad nemá voľné štátnozamestnanecké miesto v tom istom odbore štátnej služby a v tej istej funkcii ako je zaradené miesto a nemá voľné ani iné pre ňu vhodné

štátnozamestnanecké miesto, bude s ňou ukončený štátnozamestnanecký pomer a bude jej poskytnutá náhrada vo výške trojnásobku funkčného platu.

- Rozhodnutím zo dňa 27. januára 2009, č. 12/02/2009 v jeho záhlaví označený predseda telekomunikačného úradu podľa ust. § 31 ods. 2 zákona o štátnej službe odvolal žalobkyňu z funkcie predstavenej vedúcej oddelenia pre pevnú a družicovú službu v odbore správy frekvenčného spektra ku dňu 31. januára 2009 bez uvedenia dôvodu. Rozhodnutie podpísal podpredseda Telekomunikačného úradu Slovenskej republiky. Rozhodnutie bolo žalobkyni doručené dňa 11. marca 2009.

- V období od 28. januára 2009 do 10. marca 2009 bola žalobkyňa práceneschopná.

- Voči predmetnému rozhodnutiu podala žalobkyňa odvolanie, ktoré bolo rozhodnutím zo dňa 25. mája 2009 č. 49/01/2009 zamietnuté a prvostupňové rozhodnutie bolo potvrdené.

Podľa ust. § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa ust. § 7 ods. 1 písm. d/ zákona o štátnej službe, služobný úrad na účely tohto zákona je iný orgán štátnej správy, ak osobitný zákon neustanovuje inak.

Podľa ust. § 9 ods. 1 zákona o štátnej službe, predstavený je nadriadený štátny zamestnanec, ktorý je oprávnený dávať podriadenému štátnemu zamestnancovi pokyny na vykonávanie štátnej služby a je povinný plniť voči podriadenému štátnemu zamestnancovi úlohy služobného úradu pri vykonávaní štátnej služby v rozsahu určenom služobným predpisom.

Podľa ust. § 10 ods. 1 prvá veta zákona o štátnej službe, vedúci služobného úradu (ďalej len "vedúci úradu") na účely tohto zákona je služobne najvyšší predstavený všetkým zamestnancom v príslušnom služobnom úrade, a ďalším zamestnancom podľa osobitného predpisu.

Podľa ust. § 10 ods. 6 zákona o štátnej službe, vedúci úradu v služobnom úrade uvedenom v § 7 ods. 1 písm. c/ a d/ je jeho štatutárny orgán.

Podľa ust. § 31 ods. 2 zákona o štátnej službe, vedúci úradu v služobnom úrade, ktorým je ministerstvo alebo ostatný ústredný orgán štátnej správy, môže odvolať predstaveného aj bez uvedenia dôvodu. Vedúci úradu v služobnom úrade, ktorým je ministerstvo alebo ostatný ústredný orgán štátnej správy, odvolá na návrh štatutárneho orgánu alebo predstaveného v politickej funkcii predstaveného aj bez uvedenia dôvodu. Vedúci úradu, ktorý je štatutárnym orgánom, môže odvolať predstaveného aj bez uvedenia dôvodu, ak osobitný predpis neustanovuje inak. Vedúci úradu, ktorý je štatutárnym orgánom, môže odvolať na návrh predstaveného v politickej funkcii predstaveného v jeho riadiacej pôsobnosti aj bez uvedenia dôvodu, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa ust. § 31 ods. 3 zákona o štátnej službe, vykonávanie funkcie predstaveného sa skončí dňom určeným v rozhodnutí. Čas od vydania rozhodnutia o odvolaní do skončenia vykonávania funkcie predstaveného nesmie byť dlhší ako 60 dní.

Podľa ust. § 125 ods. 1, 2 zákona o štátnej službe, konanie vo veciach štátnozamestnaneckého pomeru sa vzťahuje na veci týkajúce vzniku, zmeny a skončenia štátnozamestnaneckého pomeru.

Na konanie podľa odseku 1 sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa ust. § 126 zákona o štátnej službe, orgánom príslušným na konanie a rozhodovanie v prvom stupni je vedúci úradu vo veciach vymenovania do štátnej služby a vzniku štátnozamestnaneckého pomeru, zmeny štátnozamestnaneckého pomeru a skončenia štátnozamestnaneckého pomeru.

Podľa ust. § 127 ods. 1, 2 zákona o štátnej službe, účastníkmi konania sú štátny zamestnanec a služobný úrad. Za služobný úrad koná predstavený určený služobným predpisom.

Podľa ust. § 6 ods. 1 písm. b/ zákona o elektronických komunikáciách, orgánom štátnej správy v oblasti elektronických komunikácií je Telekomunikačný úrad Slovenskej republiky (ďalej len "úrad").

Podľa ust. § 7 ods. 2, 3 zákona o elektronických komunikáciách, na čele úradu je predseda, ktorý je štatutárnym orgánom a ktorého na návrh vlády volí a odvoláva národná rada.

Predseda úradu v čase jeho neprítomnosti zastupuje podpredseda úradu. Podpredseda úradu okrem toho plní úlohy, ktorými ho poverí predseda úradu. Podpredsedu úradu vymenúva a odvoláva vláda.

Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že žalobkyňa bola odvolaná z funkcie predstavenej vedúcej oddelenia pre pevnú a družicovú službu v odbore správy frekvenčného spektra a následne s ňou bol skončený štátnozamestnanecký pomer z dôvodu jej nezariadenia podľa ust. § 40 ods. 2 písm. b/ zákona o štátnej službe odvolaním. Žalobkyňa napadla obe rozhodnutia žalovaného žalobou podľa druhej hlavy piatej časti O.s.p., pričom krajský súd pri preskúvaní zákonnosti žalobou napadnutých rozhodnutí a postupom, ktoré im predchádzali, svojím rozsudkom č. k. 2S 144/09-55, 2S 155/09-55 zo dňa 20. októbra 2010 žalobu žalobkyne v časti týkajúcej sa napadnutého rozhodnutia č. 49/01/2009 zo dňa 25. mája 2009 zamietol a v časti napadnutého rozhodnutia č. 60/01/2009 zo dňa 29. mája 2009, žalobe vyhovel, napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil žalovanému správne mu orgánu na ďalšie konanie. Na základe odvolaní účastníkov konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom zo dňa 25. apríla 2012, sp. zn. 6Sžo/18/2011, 6Sžo/12/2012 rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 144/09-55, 2S 155/09-55 zo dňa 20. októbra 2010 v jeho zamietajúcej časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a v jeho zrušujúcej časti ho potvrdil. Nakoľko krajský súd vec opätovne, v časti v ktorej mu bola vrátená odvolacím súdom na ďalšie konanie, vec prejednal a rozhodol rozsudkom zo dňa 19. septembra 2012 č. k. 2S 144/09-146, úlohou odvolacieho súdu bolo venovať sa prejednávaniu odvolacích námietok proti jeho vo výrokovej časti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací, po dôslednom preskúmaní spisového materiálu v rozsahu odvolacích námietok žalobkyne, dospel k záveru o vecnej správnomosti odvolaním napadnutého rozsudku krajského súdu. S jeho právnym posúdením ako i samotným odôvodnením sa v plnom rozsahu stotožnil, a preto v súlade s ust. § 219 ods. 2 O.s.p. poukazuje na jeho odôvodnenie, dôvody ktorého považuje za správne. Napadnutý rozsudok je dostatočne jasne a zrozumiteľne odôvodnený, dávajúci odpoveď na všetky relevantné otázky.

Odvolacie námietky žalobkyne vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodné, nemajúce silu zvrátiť už prijatý záver krajského súdu o zákonnosti žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného. Podľa názoru odvolacieho súdu právny záver krajského súdu ohľadne kompetencie podpredsedu úradu konať za úrad v čase neobsadenia funkcie predsedu je správny. Uvedené možno vyvodiť z logického výkladu ustanovení zákona o štátnej službe, ako i zákona o elektronických komunikáciách. Podľa zákona o elektronických komunikáciách je okrem iného predmetom úpravy aj pôsobnosť orgánov štátnej správy v oblasti elektronických komunikácií. Podľa ust. § 7 ods. 2 citovaného zákona stojí na čele úradu - žalovaného jeho predseda, ktorý je jeho štatutárnym orgánom a ktorého zastupuje v jeho neprítomnosti podpredseda úradu (ust. § 7 ods. 3 citovaného zákona). Naproti tomu do predmetu úpravy samotného zákona o štátnej službe patrí úprava právnych vzťahov pri vykonávaní štátnej služby. Z jeho znenia vyplýva, že vedúcim úradu je jeho štatutárny orgán t.j. predseda Telekomunikačného úradu, ktorý je príslušný konať vo veciach štátnozamestnaneckých pomerov a ktorý v čase jeho neprítomnosti je zastúpený podpredsedom úradu. Možno súhlasiť s tým, že pojem „neprítomný“ nie je dostatočne terminologicky spôsobilý obsiahnuť aj také pojmové označenie situácie ako nastala v prejednávanom prípade a to, že funkcia predsedu nie je obsadená, kde už aj pri koncipovaní nového zákona o elektronických komunikáciách č. 351/2011 Z.z. bola táto nejednoznačnosť pojmu vyriešená, keď z ust. § 7 ods. 3 citovaného zákona vyplýva, že predsedu úradu v jeho neprítomnosti, alebo ak funkcia predsedu úradu nie je obsadená, zastupuje podpredseda úradu. Pri prijatí názoru žalobkyne by zastupovanie podpredsedom nebolo pri neobsadení funkcie predsedu vôbec možné a činnosť žalovaného by bola značne znemožnená až paralyzovaná, čo nemohlo byť úmyslom zákonodarcu pri koncipovaní na vec sa vzťahujúceho právneho predpisu. V takomto prípade treba vychádzať zo zmyslu a účelu zákona,

ktorým nepochybne nebolo znefunkčnenie činnosti úradu. Podľa názoru žalobkyne uvedené zodpovedá právnemu stavu podľa zákona o elektronických komunikáciách v znení zák.č. 56/2010, nie však aktuálnemu právnemu stavu, hoci ani z aktuálneho znenia ust. § 7 ods. 2 zákona o elektronických komunikáciách vykonávanie pôsobnosti podpredsedu úradu aj ako štatutárneho orgánu vymedzeného v ust. § 7 ods. 2 citovaného zákona priamo nevyplyva.

Na tomto mieste odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že pre posúdenie veci je rozhodujúci skutkový a právny stav, existujúci v čase vydania napadnutého rozhodnutia, a keďže v oboch prípadoch sa jedná o hmotnoprávny predpis, aplikuje sa na skutkový stav v znení platnom v rozhodnom čase. Pokiaľ záver prezentovaný krajským súdom vychádza iba z logického výkladu, nemá pre právne posúdenie veci význam porovnávanie s aktuálnym znením zákona, z ktorého okrem iného žalobkyňa vyvodzuje nesprávny záver.

Odvolací súd prisvedčil námietke žalobkyne týkajúcej sa formálneho označenia osoby oprávnenej rozhodnúť v závere rozhodnutia (rozhodnutie podpísal podpredseda úradu s uvedením funkcie podpredseda). V samotnom záhlaví rozhodnutia rozhodol o odvolaní z funkcie predstavenej predseda úradu ako vedúci služobného úradu podľa ust. § 10 ods. 6 a ust. § 126 zákona o štátnej službe, čo považuje odvolací súd za správne, avšak rozhodnutie podpísal podpredseda úradu s uvedením jeho funkcie. Uvedené sa po formálnej stránke javí ako chybné, pretože pokiaľ rozhodoval predseda úradu zastúpený jeho podpredsedom, malo byť pri podpise podpredsedu ako oprávnenej osoby, vzhľadom na vyššie prezentovaný právny názor uvedený, že koná v zastúpení predsedu. Uvedené pochybenie však nemá vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia a jeho zrušenie za účelom odstránenia tohto nedostatku iba z uvedeného dôvodu, t.j. formálneho pochybenia, by bolo nehospodárne, bez akýchkoľvek priaznivých následkov pre žalobkyňu ohľadne právneho posúdenia veci.

Čo sa týka dôvodu odvolania žalobkyne z funkcie, je nepochybné, že žalobkyňa môže jej odvolanie z funkcie vnímať ako ujmu. Avšak za stavu, že zákon o štátnej službe priamo pripúšťa možnosť odvolania predstaveného bez uvedenia dôvodu, čo aj vedúci úradu uplatnil, je skutočne jej argumentácia v tejto otázke bez právnej relevancie. Vo vzťahu k namietnutej retroaktívite rozhodnutia o odvolaní z funkcie sa odvolací súd plne stotožnil s argumentáciou krajského súdu, pričom uvádza, že rozhodnutie dňom odvolania žalobkyne z funkcie predstavenej ani nemohlo byť právoplatné, čo je ťažiskovou argumentáciou žalobkyne v odvolaní. Zo samotného ust. § 31 ods. 3 zákona o štátnej službe je totiž zrejme, že deň nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o odvolaní z funkcie môže byť odlišný odo dňa skončenia vykonávania funkcie predstavenej, nakoľko v zmysle uvedeného ustanovenia môže byť čas vydania rozhodnutia odlišný odo dňa skončenia vykonávania funkcie predstavenej určeným správnym orgánom. Určením dňa skončenia funkcie sa iba deklaruje od kedy už predstavený nemá kompetencie vyplývajúce mu z uvedenej funkcie, a to bez ohľadu na deň nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia. Taktiež sa možno stotožniť s argumentáciou krajského súdu ohľadne námietky žalobkyne o povinnosti rozhodnúť o odvolaní z funkcie predstavenej a o skončení štátnozamestnaneckého pomeru jedným rozhodnutím a k uvedenému odvolací súd iba uvádza, že táto povinnosť zo zákona o štátnej službe nevyplyva, pričom takýto výklad žalobkyne by bol v rozpore s účelom zákona o štátnej službe, ktorým je nepochybne zachovanie štátnozamestnaneckého pomeru štátneho zamestnanca odvolaného z funkcie (pokiaľ nedôjde k postupu podľa ust. § 40 ods. 2 písm. b/ zákona o štátnej službe). Uvedené by bolo v rozpore aj s právnym záverom prezentovaným v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžo/18/20111, 6Sžo/12/2012 zo dňa 25. apríla 2012 (str. 16) v predmetnej veci.

Odvolací súd zistil, že dôvody uvádzané žalobkyňou nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Krajský súd sa posudzovanou vecou dôsledne zaoberal a vyvodil správne skutkové aj právne závery, ktoré náležite aj odôvodnil a s ktorými sa odvolací súd v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. v celom rozsahu stotožnil.

Na základe uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O.s.p.).

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd s poukazom na ust. § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s ust. § 246c veta prvá O.s.p. a s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. v súlade s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že v konaní neúspešnej žalobkyni ich náhradu nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.